

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 2 / III Legislatura / Primer període

Dimarts, 21 de juny de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 2

Primera reunió

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí.

Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Diputat M.

H. Sr. Jordi Pujol i Soley (Punt únic de l'ordre del dia.)

L'I. Sr. Secretari Primer dona lectura al text de la Resolució de la Presidència del Parlament proposant un candidat a la Presidència de la Generalitat (p. 11).

Exposició del programa de Govern : Candidat a la Presidència de la Generalitat, M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley (p. 11).

Programa basat en tres fets bàsics : la nació, la societat i les persones (p. 11).

La nació. La política al servei de la nació catalana :

- El reforçament i la identitat nacional (p. 11).*
- La institucionalització (p. 11).*

La societat. El reforçament de la societat civil catalana :

- Creixement en nivell econòmic i esforç de modernització (p. 14).*
 - L'ensenyament i la formació (p. 15).*
 - La innovació tecnològica i el disseny (p. 16).*
 - La cultura (p. 17).*
 - L'Administració de la Generalitat (p. 17).*
-

Les persones :

- *El nacionalisme personalista* (p. 18).
- *La sanitat* (p. 19).
- *L'habitatge* (p. 19).
- *L'atur* (p. 20).

Els Jocs Olímpics (p. 21).

La integració a Europa (p. 21).

La sessió se suspèn a tres quarts d'una del migdia i deu minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 2

La sessió s'obre a un quart de dotze del matí. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. Pau.

Al banc del Govern seu el M. H. Sr. President de la Generalitat en funcions, acompanyat de tots els H. Srs. Consellers en funcions.

Ordre del dia

Punt únic : Debat del programa i votació d'investidura del candidat proposat a la Presidència de la Generalitat de Catalunya, Diputat M. H. Sr. Jordi Pujol i Soley.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Prego al senyor Secretari que doni lectura a la Resolució de la Presidència de la Cambra proposant un candidat a la Presidència de la Generalitat.

El Sr. SECRETARI PRIMER : «D'acord amb l'article 50 de la Llei 3/1982, del 23 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, i consultats els representants dels partits i grups polítics amb representació parlamentària, proposa a la Cambra, com a candidat a la Presidència de la Generalitat el Diputat Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley. Palau del Parlament, 17 de juny de 1988. Joaquim Xicoy i Bassegoda, President del Parlament de Catalunya.»

El Sr. PRESIDENT : El candidat proposat, Molt Honorable senyor Jordi Pujol i Soley, té la paraula.

El Sr. CANDIDAT A LA PRESIDÈNCIA DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Soley) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, en compliment de l'encàrrec que em va fer el Molt Honorable President del Parlament, i d'acord amb el que estableix la Disposició Transitòria Cinquena del nostre Estatut, em correspon presentar davant d'aquest Parlament de Catalunya la meva candidatura com a President de la Generalitat, i a aquests efectes, i sempre d'acord amb els mateixos termes estatutaris, sotmetré a la seva consideració i debat el programa de govern al qual penso ajustar la meva actuació en cas d'obtenir la confiança del Parlament.

Per més que aquest sigui el debat d'investidura de la nova legislatura, no podré deixar de fer referència als programes i a l'obra de govern de Convergència i Unió durant els vuit anys anteriors. Però, per altra banda, el que ja s'ha aconseguit, els problemes nous que han sorgit, i també el fet de tanta transcendència com la integració europea i la revolució tecnològica —cada cop més evident— obliguen a fer plantejaments nous.

A més d'això, l'estructura del meu discurs també serà diferent, i no ho serà pas per ganes de fer les coses diferents, sinó per subratllar millor quina és l'estructura i la vertebració de la nostra concepció política i social.

És més, sóc conscient que l'estructura del meu discurs d'avui no és, potser, la més adient per presentar un programa de govern detallat —me n'excuso per endavant amb la confiança que en el conjunt del debat, avui i demà, tot el que calgui precisar podrà ser precisat. Però, com us deia, més que en una llista de projectes, vull basar el meu discurs d'avui en conceptes i línies generals d'actuació, vull subratllar els principis inspiradors de la nostra política. Per tant, els presentaré el nostre programa per a aquesta legislatura a l'entorn de tres fets bàsics,

que són : la nació, la societat i les persones.

Els parlaré de la nació, de la nostra nació, de Catalunya. No caldria, potser, perquè ho he fet molts cops, però un discurs d'investidura és un discurs d'investidura i requereix que els principis siguin dits i redits, dits i repetits. I en això que Catalunya és una nació hem de rebutjar tota mena de compromisos; n'hem d'acceptar molts d'altres de compromisos, però no aquest. Catalunya és una nació. Ho és per la seva cultura i pel seu dret; ho és per la seva història, que ha seguit el seu propi camí; ho és per les seves institucions; ho és per la seva mentalitat col·lectiva; ho és per la seva col·locació pròpia en el context espanyol, europeu i mediterrani; ho és per la consciència que té de tot això i per la voluntat de defensar-ho.

Tot això, per positiu. Per negatiu, podríem dir que és una nació perquè no és una regió. Sabem què és una regió, sabem què és una regió, una regió espanyola, o una regió europea, i salta a la vista que Catalunya no és això. Sabem que és molt més que això. No podem transigir en això. Si ho fèssim, com a poble ens diluiríem. Sobre nosaltres pesen moltes limitacions, però, mentre ens considerem una nació, defensar la llengua i la cultura i les institucions i el nostre sentit històric i el nostre lloc en el món i en el futur tot això tindrà sentit, i només així la defensa recibirà.

Com hem de traduir concretament i políticament el nostre nacionalisme? Deixin-me dir, d'antuvi, una cosa important —la dic a aquesta Cambra i a tot el país : ha passat l'època en què per a les nacions sense Estat no hi podia haver més objectiu que aconseguir un Estat; però no ha passat l'època en que les nacions —amb Estat o sense— aspiren, per una banda, a integracions supranacionals —i el procés d'unificació europea n'és l'exemple més clar— i, al mateix temps, a ser cada cop més el que són, a aprofundir en el que són i a reforçar el que són i a projectar-se com són i a rebutjar tot el que pretengui disminuir-les, igualar-les o arraconar-les.

D'acord amb el que acabo de dir, la nostra política al servei de la nació catalana tindrà dues direccions principals : la de la institucionalització, és a dir la de l'aplicació de l'Estatut de manera que assegurí un sostre suficient d'autogovern, i la de reforçar i fer operatius la identitat, la consciència i el sentiment nacionals del poble català.

Parlaré primer d'aquest segon aspecte. Volem que el clima general de Catalunya respongui intensament a aquesta consciència i a aquest sentiment nacionals, que respongui a aquest sentit d'identitat. Hem d'impulsar, per tant, tot el que reforci el sentit d'identitat de Catalunya. De cara a això, per una banda, volem proposar al país —a tot el país, no només a la seva classe política— una gran reflexió sobre la nostra identitat i sobre el nostre futur. Un país és, per una banda, el patrimoni que a través dels segles s'ha anat fent, és l'herència que tots rebem, i és el projecte, és el projecte del que, sobre la base del que és, es vol ser en el futur. I és en aquest sentit d'invitació a la reflexió col·lectiva —feta des del que som en projecció en el temps i en l'espai, és a dir, en el futur i en el món— que s'ha d'entendre la commemoració del mil·lenni i que s'han d'entendre dues altres commemoracions —la de les Bases de Manresa i la de l'Exposició del 88—, i també —per més que estranyi a alguns— la del bicentenari de Carles III. Commemoracions totes elles a les que el Govern de la Generalitat dona gran importància i que s'escauen durant aquesta legislatura. Permetin-

me un comentari sobre el tema de Carles III, que sé que sorprèn a molta gent. Jo ja sé —com diu, per exemple, Alexandre Galí— que Carles III fou un rei molt despòtic, i realment ho fou molt, moltíssim, i també és cert que va prendre greus mesures contra la llengua catalana, també és cert, però és que el que crec convenient que s'analitzi a través d'aquesta reflexió és com la segona meitat del segle XVIII i la seva projecció al XIX configura i explica la Catalunya d'avui d'una manera que crec que ens pot ser útil per al present i per al futur.

Per altra banda, el Govern es proposa impulsar més i més la política de normalització i d'enfortiment lingüístics catalans, tant a través de l'ensenyament com a través de tot allò que pugui incrementar l'ús social del català, com a través del reforçament dels mitjans de comunicació en català. I sobre això he de fer ara una referència concreta a la televisió. Si vostès ens donen la seva confiança, em proposo fer que s'incrementi l'oferta televisiva en català, preferentment a través d'un segon canal català. S'ha demostrat el fet que ja se sabia, i és que en la recuperació lingüística catalana juga un paper decisiu la televisió. I TV3, i també el canal de Sant Cugat, han tingut ja una influència molt positiva, però cal jugar més a fons en aquest sentit, i és el que farem.

En aquest mateix sentit de reforçament del sentit d'identitat nacional, el Govern de la Generalitat treballarà en la consolidació de tots els elements propis de la personalitat de Catalunya: dret civil, art popular, coneixement de la història, etcètera, i donarà especial suport a totes les iniciatives que estiguin en la línia de fer país, i en tots sentits i en tots els camps orientarà la seva doctrina i la seva acció en una línia d'integració catalana.

Tot això es farà en el marc d'un concepte molt ampli, d'un concepte molt global de Catalunya, en el marc d'una Catalunya de tots i per a tots. Es farà tenint ben present que Catalunya som tots i que tots hi han de cabre. Fem una Catalunya per a sis milions, i no podem considerar reeixit el nostre projecte fins que tots els catalans en participin; no podem permetre que, per impaciència, per partidisme, per interès o per visió parcial de la nostra realitat social i nacional, es produeixi l'exclusió de ningú. Per això, i també pel caràcter personalista que sempre hem donat al nostre nacionalisme, la convivència i el respecte mutu són bàsics per a la nostra política de nacionalització. Catalunya és una nació i volem que tingui consciència de nació, però és una nació al servei de tots i cadascun dels seus ciutadans.

Tot poble s'ha de construir en el respecte de tots i cadascun dels seus membres, però més Catalunya, que ha estat a través de la història —sobretot de la més recent— un país obert a tota mena d'influències. Sobre la base sòlida i ferma de la seva identitat primera, és a dir, de la identitat que durant més de mil anys ens ha conformat com a poble català, sobre aquesta base s'han anat empeltant homes i idees, valors culturals i socials que cal incorporar amb l'objectiu de fer de Catalunya un poble on tots —com abans deia— hi tinguin cabuda. Aquest és l'objectiu, i no pas el de recrear una Catalunya mítica i nostàlgica, ni tampoc una Catalunya escindida, però tampoc una Catalunya sense arrels. Per tant, ha de ser prioritari tot allò que doni consciència i raó de ser al país, i, al mateix temps, que li doni cohesió interna, la qual —aquesta cohesió interna— serà fruit de la cultura, en el sentit més ampli del mot, però també del model social i en darrer terme de la identificació de les persones

amb la societat i amb la nació catalanes.

La nacionalització de Catalunya té un segon aspecte —com ja els he dit—, que és l'institucional. Cal aclarir, d'entrada, que es pot aconseguir un alt grau de conscienciament nacional sense tenir ben resolta la qüestió institucional. Fins i tot la no-resolució de la qüestió institucional pot ser un element de conscienciament, de radicalització. I, de fet, tots els estudis sociològics assenyalen que durant els últims anys hi ha hagut un increment de la consciència de catalanitat i del sentiment de pertinença a Catalunya, malgrat totes les traves a l'Estatut.

Però el nostre objectiu no és ni la radicalització ni que el nostre poble hagi de seure sempre en una cadira de tres potes, vull dir que no tingui ben resolt el tema institucional. El nostre objectiu és, simplement, que el nostre poble se senti molt català, que actuï d'acord amb aquest sentiment i que disposi del reconeixement i de les eines institucionals necessàries per a la seva acció col·lectiva.

En el camp de la institucionalització, la posició del nou Govern de la Generalitat, si aquest Parlament em vota com a President, serà la que ja vaig expressar en el meu discurs aquí mateix, del dia 11 de febrer de l'any passat. Vostès em poden dir que el que ha passat des d'aleshores ja ha deixat clar que el Govern central no està disposat a modificar la lectura, summament restrictiva, de l'Estatut que està fent. De tota manera, deixin-me precisar que, durant uns mesos, el nou esperit que varem mirar d'introduir en les nostres relacions amb el Govern central va donar uns certs resultats; concretament, durant el segon semestre de l'any passat. Això, combinat amb les recents sentències del Tribunal Constitucional, a més de la interpretació del mateix Tribunal sobre lleis de bases, més aviat ha enfortit la nostra posició, i volem intentar, volem intentar novament introduir aquest esperit de diàleg en la línia de la lectura estatutària del 79.

També durant aquesta legislatura caldrà replantejar el tema del finançament. L'acord de 1986 fou un progrés important respecte a la situació anterior, com també ho fou que s'aconseguí el mateix any sobre sanitat, però, a part de no ser definitiu, ja que no s'ha complert plenament, i que l'orientació menys discriminatòria envers Catalunya que inicialment va tenir no s'ha mantingut. I quelcom de semblant pot dir-se en el cas específic de sanitat. Realment, el finançament de la Generalitat resulta molt insuficient per al que és un país com Catalunya. I cada cop més l'aspecte econòmic és utilitzat per l'Administració central com un element de pressió i, fins i tot, de desprestigi contra l'Administració autonòmica. Fins i tot la forma de lliurar els diners esdevé sovint un element de pressió i, volgutament o no, de desprestigi. I molts cops el que es discuteix ja no és només una qüestió de diners, sinó un concepte d'autonomia.

Caldrà, per tant, replantejar aquest tema ara ja aviat. Dic «aviat», però per afrontar aquests temes institucionals no crec convenient realitzar una trobada immediata, una trobada formal amb el President González. Crec que no s'ha de produir fins que no es produeixi abans una aproximació prèvia important. I confio que això no serà més tard de setembre o octubre. Mentrestant, el nou Govern i jo mateix, farem una acció a fons d'aproximació als problemes pendents, discutint-los amb totes aquelles persones que són responsables d'un o altre aspecte de la política autonòmica. Es tracta de mirar d'estovar tota la problemàtica que hi ha plantejada, d'explorar els possibles acords,

d'acostar posicions, de tornar a parlar de què s'entén per autonomia, de canviar el clima també. És aleshores, si tot això va bé, que l'entrevista amb el President González pot donar un resultat positiu. El mateix President del Govern central està d'acord que es facin les coses així. I no hi fa res que passin tres mesos o quatre abans d'aquesta entrevista —ni que fossin cinc—, si mentrestant anem treballant en la forma que els deia, sobretot perquè en diversos aspectes Catalunya va bé. Que Catalunya progressa, no era un eslògan electoral, sinó una palpable realitat, tant en el camp cultural com en el social, com en l'econòmic, com en el del prestigi internacional. Que el grau de convivència és alt, també és un fet indiscutible; que la política de normalització lingüística es continua aplicant, també. El tema autonòmic és el que va malament, i això acabarem pagant-ho molt car si no es resol, acabarem pagant-ho molt car si no es resol. Però no és un tema d'urgència de dies o de setmanes, tenim mesos de coll, tenim uns mesos de coll, i, per tant, no seria bo de precipitar-se.

No els puc negar que durant els darrers mesos l'actitud i l'actuació del Govern central han estat molt preocupants. Temes com la Llei de Costes, com l'acció de bloqueig que es pretén fer contra el desenvolupament de la Policia Autonòmica, com el Projecte de Llei de Carreteres, com l'oposició que Catalunya pugui tenir una presència econòmica internacional, com l'incompliment de certs aspectes de l'acord de finançament d'octubre de 1986, com la negativa a signar el conveni de transports de Barcelona, com la negativa a resoldre el tema pendent dels «serrells», com la persistència de la política de retallada competencial que practica el Ministeri d'Agricultura, com el conveni d'habitatge que set comunitats autònomes han hagut de recórrer, com l'amenaça constant que determinades aportacions econòmiques no es faran si no acceptem uns convenis que, de fet, representen una rebaixa competencial..., com tantes i tantes altres coses. Tot això, agreujat per un clima no positiu que es manifesta, per exemple, i ja que parlem del conveni de l'habitatge, amb l'amenaça —i utilitzo la paraula més neutra que trobo— de represàlia econòmica si utilitzem el nostre dret a fer recurs al Tribunal Constitucional. O bé amb una voluntat manifesta d'ignorància del fet autonòmic en actes públics, o de declaracions per part, sobretot, d'alguns representants de l'Administració perifèrica de l'Estat, que provoquen sistemàticament el desprestigi o que busquen el desprestigi de la Generalitat (*remor de veus*) o com tota una política tendent a disminuir la capacitat d'incidència de la Generalitat sobre els problemes que afecten la vida real de la població. No els puc negar que tot això és cert, tot això és cert, i que és preocupant, molt preocupant, i que sembla que dóna la raó als escèptics. Però, al President de la Generalitat i al Grup que ostenta la majoria política del país, els ha de costar molt d'arribar a la conclusió que l'acord no és possible i, per tant, a la decisió de canviar d'estratègia. Ha d'esgotar totes, totes, totes les possibilitats que hi hagi, i més encara.

En tot cas, una cosa he de dir : no seria que ni vostès ni el Govern central confonguessin la manera pausada de procedir que els he anunciat amb conformisme. El Govern de la Generalitat i el seu President i la majoria política de Catalunya tenen l'obligació de ser prudents; però, al capdavant de la prudència, també podríem tenir l'obligació, també seria una obligació, de no permetre, de fer tot el que calgués per no permetre que Ca-

talunya fos ignorada, displicentment marginada i maltractada.

Aquesta legislatura que ara iniciem pot donar de tot. Pot donar una millora important en aquest camp autonòmic i institucional i pot donar la represa de la reivindicació i de la mobilització. No cal que els digui que el meu desig és que es doni la primera d'aquestes eventualitats.

El menysteniment en què es vol tenir Catalunya resulta més sorprenent si tenim en compte que durant tota la transició política, i també durant aquests darrers anys, Catalunya ha fet una contribució constantment positiva a la consolidació i el progrés institucional, polític, econòmic i social d'Espanya. Avui potser és d'actualitat dir que Catalunya —i la Generalitat— han fet una contribució constantment positiva a la consolidació i al progrés institucional, polític, econòmic i social d'Espanya. És que això és una ingenuïtat? És que això ha estat una ingenuïtat? Nosaltres, Convergència i Unió, i jo mateix, creiem que Catalunya ha de ser forta i respectada en una Espanya pròspera i estable. Són paraules que els dic amb solemnitat i amb agut sentit de la responsabilitat, i que els dic també des de l'esperança i des de la voluntat de concòrdia.

No puc cloure aquest capítol sobre la institucionalització sense parlar de dos temes més. Un fa referència a l'estructura interna catalana. Durant aquesta legislatura procedirem a completar l'aplicació, ja iniciada, de les lleis d'ordenació territorial; confio poder comptar, per a això, amb la col·laboració lleial de totes les institucions del país. El règim democràtic ofereix als ciutadans i a les institucions moltes possibilitats de defensa, i, a voltes, simplement de demora en l'aplicació de les lleis, i és lícit que, si volen, en facin ús. En canvi, no seria bo, ni seria just, ni a la llarga rendible una actitud d'ignorància o d'obstrucció deliberades contra les lleis del Parlament de Catalunya, o una voluntat sistemàtica de sortir per la tangent.

L'altre fa referència a la política administrativa de l'Administració central a Catalunya : persisteix, agreujada, la tendència a duplicar els serveis i les competències; serveis de l'Administració central que han estat transferits, persisteixen amb dotacions de recursos i de personal més alts que quatre o cinc anys enrere. De vegades sembla que les guardin esperant el dia que, d'una manera o una altra, el Govern central recuperi les competències que fa uns anys va haver de cedir. De moment, creen una constant confusió i interferència, que entre altres coses contribueix a desprestigiar l'Administració en general, i l'actuació política, en general també.

Demanem una clarificació en aquest sentit, i demanem també la desaparició de determinades delegacions ministerials i dels governadors civils. Entenem que no tenen raó de ser en l'Estat de les autonomies. Mentre hagin de persistir —i em refereixo ara, concretament, als governadors civils—, el Govern de la Generalitat demana que els seus nomenaments li siguin consultats.

Els parlaré ara de la societat. Si la nació és el que defineix la nostra profunda i permanent manera de ser, la societat és la forma com ens hem organitzat i com funcionem. És el camp d'on neixen les nostres iniciatives i des d'on responem als reptes de cada moment. La societat és, en part, fruit de l'acció dels poders públics, però també de moltes coses més : dels individus, de les famílies, de l'acumulació històrica d'idees, de sentiments i de situacions que s'han anat creant i, sobretot, de moltes, moltíssimes iniciatives individuals i de grup que s'han

anat prenent al llarg dels anys i dels segles. I tot això jugant en diversos plans : en l'econòmic, el religiós, el recreatiu, el del mutu ajut, el cultural, etcètera.

Per acabar aquesta introducció deixin-me dir que també per a la societat, com abans deia per a la nació, el valor últim ha de ser la persona. Fet aquest preàmbul, passo a dir que un objectiu principal del nostre Govern —si vostès em donen la confiança— serà el reforçament, com ja ha estat en legislatures anteriors, de la societat catalana, del que en solem dir la societat civil catalana, i de la seva capacitat d'iniciativa a partir de la seva idiosincràsia, de la seva estructura i de la seva realitat diversificant.

Més que intervenir directament, el que el Govern de la Generalitat ha de fer és crear un clima i un marc favorables a la iniciativa i a l'acció de totes les cèl·lules que formen la nostra societat : des dels individus i les famílies a les entitats de tota mena, a les empreses i a tots els cossos socials intermedis.

Per tant, a part d'una acció de suport legal i administratiu, aquesta política requereix dues coses : limitar l'intervencionisme i donar molta llibertat, i crear un clima social, dialogant, creador i convivencial. El dirigisme pot actuar o necessita actuar en una societat simplificada i poc liberal, però el desenvolupament de la societat civil requereix interrelació i esponjament. Això no respon tant a una filosofia liberal, en el sentit clàssic i polític de la paraula, sinó que respon, sobretot, a l'aplicació política de la naturalesa i de la dinàmica pròpies de la nostra societat.

Els pobles som com la història ens ha fet, i Catalunya —que ha estat un país amb insuficiència de poder polític— s'ha estructurat, en bona part, entorn de la seva societat civil.

Un segon punt a subratllar és el de la responsabilització del Govern de la Generalitat envers tots els ciutadans de Catalunya. Ja sé que aquest punt, com el precedent, és sobretot una declaració d'intencions, però, en un discurs d'investidura, les declaracions d'intencions hi tenen cabuda.

Hi ha molta gent amb perill de quedar al marge, per raons geogràfiques o d'edat; per raons professionals, o bé per raons de formació o de salut. I, a més, hi ha els que, simplement, no poden seguir la vertiginosa evolució del nostre temps. De cap d'ells no ens podem desentendre. Una altra cosa és que no es pugui arribar a tothom ni prou ni prou bé en la pràctica, però cal intentar-ho i tenir-ho sempre present. Cal no oblidar-los a les golfes perquè no pertorbin la imatge de progrés que bona part de la resta del país pot donar. D'això, els en parlaré, els en tornaré a parlar en la tercera part del meu discurs, la dedicada a les persones.

En un altre ordre de coses, la nostra societat ha de créixer en nivell econòmic i en modernitat. Catalunya ha resistit bé la crisi econòmica, si bé cal precisar que en aquesta crisi Catalunya ha tornat a perdre alguns actius econòmics i polítics molt importants. Això obliga a matisar molt l'afirmació primera que ha resistit bé la crisi. Amb tot, és cert que en aquests moments l'economia catalana sembla en condicions d'aprofitar bona part de les perspectives positives que la conjuntura ofereix.

Catalunya està demostrant ser una bona plataforma de recepció dels capitals i de les tecnologies de l'estranger. L'empresariat català —el d'abans, que ha resistit, i el que ara apareix— demostra capacitat d'iniciativa; és a dir, l'esperit empresarial del país no s'ha perdut. A més, la capacitat d'assimilar les innovaci-

ons és important. La societat catalana, en el seu conjunt, té vitalitat, és oberta, es posa al dia, va aixecant el seu nivell. És una societat perfectament homologable al model europeu progressiu.

Per altra banda, ara Catalunya es troba amb un gran repte, i, alhora, amb una gran possibilitat, que són marcats per l'horitzó del 1992. Penso, naturalment, en els Jocs Olímpics, però més encara penso en quelcom de més decisiu i determinant per al nostre futur, que és la implantació del mercat únic europeu. I això, en una conjuntura de canvi arreu d'Europa, en un moment d'aquells que o s'aprofita l'oportunitat o es perd terreny, és, podríem dir, el moment de l'escapada : o t'enganyes al grup que se'n va i que posa distància als que segueixen, o et quedes enrere en una situació de segona fila que pot durar dècades i dècades. O, dit d'una altra manera, durant els anys propers viurem una revolució. De fet, l'estem vivint ja. És ara que es poden guanyar posicions o que se'n poden perdre. Deixin-me avançar el meu parer que estem en condicions de guanyar-ne. L'any 1992 Catalunya ha d'haver aconseguit la competitivitat suficient per no perdre terreny, no ja a Espanya, sinó a tot Europa i al món. Això és el repte de tota la societat catalana, des de l'ensenyament i la formació a la comercialització, des de la tecnologia a la creació d'un model social atractiu, des de la cultura a les comunicacions.

La implantació del mercat únic, feta, a més, en un moment marcat per l'expansió i la innovació, és un repte no només econòmic ni només d'un sector social. Cal que tota la societat hi respongui en tots els àmbits. Però ara insisteixo en el seu component econòmic i em refereixo, per tant, al foment i a l'estímul del progrés i del creixement econòmics. No seré exhaustiu ni detallista en l'enumeració de les mesures a prendre en aquest sentit; simplement assenyalaré unes quantes línies d'acció.

Primer : actuar d'acord amb el criteri que els agents creadors de riquesa són fonamentalment les empreses. Per tant, reforçament i ajut en tot el que sigui possible a les empreses del país, agrícoles i ramaderes, industrials, de serveis, turístiques.

Segon : crear i ajudar a crear una mentalitat i uns instruments de treball idonis per al comerç exterior i per a la inversió a l'estranger —per a les dues coses, per al comerç exterior i per a la inversió a l'estranger. Es tracta, de fet, de jugar a fons la carta de la internacionalització de l'economia que, en realitat, és només un aspecte d'un projecte més ampli, el de la internacionalització de Catalunya.

Tercer : a més d'això, cal estimular la inversió estrangera a casa nostra, seguint la línia de fer de Catalunya un bon camp d'aterratge de capitals i de tecnologies de fora.

Quart : suport i impuls a la innovació i a la modernització amb clara consciència de les característiques que a Catalunya poden revestir. Lligar la innovació amb la nostra realitat econòmica i social i amb el caràcter propi del seu dinamisme i de la seva creativitat. Per tant, no fer plantejaments irrealistes tampoc en aquest camp.

Cinquè : afavorir al màxim la relació i la cooperació entre el món econòmic i empresarial i el científic i de recerca. Donar especial suport a les iniciatives de recerca i desenvolupament i de transferència tecnològica.

Sisè : continuar la política d'infraestructures viàries, d'aigua, de terrenys industrials, d'abocadors, etcètera. L'aprovació del

projecte d'autopista del Garraf per part del Govern en funcions —és un exemple—, és a dir, l'aprovació d'aquest projecte en un moment que d'un govern en funcions no s'esperen decisions importants com aquesta, demostra que no volem afuixar gens en aquest sentit, i la voluntat ja expressada de relançar temes aquests últims mesos una mica encallats, com els del TGV, el port de Barcelona, l'aeroport, etcètera, també.

Setè : tot això es farà —més ben dit, es continuarà fent— amb un objectiu d'equilibri territorial. M'adono que l'exposició, necessàriament molt succinta, molt curta, molt breu, de tots aquests temes, fa que alguns d'aquests temes quedin molt poc tractats, i un d'ells —i em sap especialment greu, i per això ho subratllo— és aquest de l'equilibri territorial, que justament és un objectiu absolutament prioritari per al Govern de Convergència i Unió. Però ara em limito a esmentar-ho, i, en tot cas, a través del debat espero que tindrà l'oportunitat d'exposar més a fons els nostres criteris sobre equilibri territorial.

En general, ara, efectivament, seria el moment adient per parlar amb detall de tots i cadascun d'aquests set punts que acabo d'esmentar, no solament el de l'equilibri territorial, i per explicar ben puntualment els programes dels Departaments d'Indústria, de Comerç i Turisme, i d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; també d'Obres Públiques. Podria parlar amb detall, per exemple, de les moltes àrees petites i grans destinades a terrenys industrials arreu de Catalunya, d'acord amb la política del departament, d'industrialització difosa, que, precisament, és un element d'equilibri territorial. O bé podria parlar dels nous centres previstos de transferència tecnològica, en la línia del que s'acaba de fer amb la Universitat Politècnica, o del nou projecte de desenvolupament rural combinat, o del foment dels conreus marins, o bé del seguiment de prop, amb els instruments legals i econòmics adients, del procés de modernització de les nostres estructures comercials —que requerirà, entre altres coses, una vigilància, per tal d'evitar una excessiva proliferació de grans superfícies—, o bé de l'impuls que cal donar a la creació i la promoció d'oferta turística de qualitat a tot el país i en particular a les comarques de l'interior i de muntanya, com un element, també això, com un element més d'equilibri territorial... Però ja els he dit que no seria ni exhaustiu ni detallista. Confio que el debat de demà ens donarà l'oportunitat d'ampliar alguns d'aquests punts, dels quals, d'algun d'ells, per altra banda, més endavant, tornaré a parlar.

Però, per incrementar la competitivitat i estar a punt per al mercat únic del 1992, i, en general, per respondre a la gran estimada de l'economia i de tota la societat moderna; és a dir, per adaptar-se i beneficiar-se de la manera de viure i de realitzar-se que s'està introduint en el món desenvolupat, cal una acció molt global, una acció molt dirigida a tota la societat. Analitzaré alguns aspectes, només alguns, d'aquesta acció global. És a dir, altre cop ho faig d'una manera ni exhaustiva ni detallada, però espero que prou il·lustrativa.

Concretament, els parlaré de l'ensenyament i la formació, de la innovació tecnològica i el disseny, de la cultura i de la mateixa administració de la Generalitat.

Durant els darrers anys, Catalunya ha hagut de fer un gran esforç en el terreny de la creació de places escolars públiques. És un esforç que calia fer, però que ens ha hipotecat molt de cara a altres necessitats en el món de l'ensenyament. I aquest esforç en construccions escolars, que s'ha concretat en

220.000 places en set anys, no l'havia fet cap Govern de l'Estat en els últims seixanta o setanta anys, que era quan tocava, i no l'havia fet pels motius que ja són prou coneguts : per la permanent marginació de Catalunya a l'hora de rebre inversió pública estatal. I aquesta és una de les coses més clares per a les quals l'Estatut ha estat útil, i, concretament en aquest camp, molt útil, ja que ha permès de resoldre —almenys en gran part— el dèficit tradicional d'escola pública a Catalunya.

En aquests anys de competències educatives plenes, el Govern de la Generalitat ha destinat a ensenyament, per terme mig, el 50% del seu pressupost —sanitat a part. Tot i això sóc conscient que continuen existint dèficits, ara ja no tan importants pel que fa a un punt de vista quantitatiu en general —sí que resten, de tota manera, aspectes concrets per resoldre—, sinó dèficits pel que fa a aspectes qualitatius. És a dir, em refereixo a aquells aspectes que la superació de l'endarreriment històric en llocs escolars públics no ens ha permès afrontar del tot. Per això, durant els propers quatre anys cal, primer : completar l'acció de creació o substitució de places escolars públiques de primària i secundària allà on calgui; a part d'un cert nombre d'aules d'EGB, manquen encara en determinats indrets instituts de BUP i escoles de formació professional. En aquest punt no puc deixar de recordar que el fet que, per exemple, en deu anys, la matriculació a pre-escolar hagi baixat de 103.000 a 60.000 nens, com a conseqüència de la forta caiguda de la natalitat, obliga a determinades readaptacions. Readaptacions que tindran en compte l'objectiu i el compromís que tenim, i és que tothom qui ho vulgui pugui obtenir una plaça escolar pública amb les millors condicions estructurals i pedagògiques que sigui possible.

I, d'altra banda, prosseguirem la política de respecte i suport, dins el marc legal establert, a l'escola privada, d'acord amb la nostra filosofia política de defensa d'un sistema educatiu plural, i que és el que s'ha configurat en la societat catalana.

Segon punt : volem ara, en aquest nou període de Govern, posar encara més èmfasi en la millora de la qualitat de l'ensenyament, i molt especialment en la formació professional i tècnica. Aquí, com a d'altres països d'Europa, la formació professional és un dels colls d'ampolla no només del desenvolupament econòmic, sinó també de la promoció personal de molts joves. I continuarem fent tot el possible —encara que, en realitat, el marc legal dins el qual ens movem no ens ho fa gaire fàcil—, però continuarem fent tot el possible per vincular estretament la formació professional amb el treball, amb les empreses i també amb altres àmbits de la mateixa Administració.

Com vostès saben, Convergència i Unió ha estat sempre partidària del sistema dual en la formació professional, sistema que ara, finalment, i ho celebrem, sembla que comença a ser acceptat a nivell de tot l'Estat.

Tercer punt. Igualment insistirem en la política de foment de les noves professions i dels ensenyaments no reglats com a mesura d'adequació de la formació a les necessitats socials i econòmiques, i també subratllarem els aspectes qualitatius dels ensenyaments musicals i artístics.

Quart punt. La millora que hi ha hagut en les construccions escolars s'ha de completar ara amb un millor equipament dels centres. Això es farà mitjançant un pla quadriennal que començarà a funcionar el curs que ve, el Pla Quadriennal d'Equipaments.

Cinquè punt. Quan parlem de qualitat d'ensenyament també volem dir que impulsarem la reforma i la modernització del sistema educatiu adaptant-lo a les necessitats canviants que la societat planteja. Vull fer notar que en aquest camp de la reforma educativa, en aquest camp, durant els darrers anys Catalunya ja ha estat capdavantera i d'una manera clara a tot l'Estat. Per altra banda, en aquests moments és evident que cal reflexionar seriosament sobre el paper dels mestres i de l'ensenyament en general en la societat: la Generalitat contribuirà a fer avançar la dignificació professional i personal del professorat.

Sisè punt. En un altre ordre de coses, el Govern incrementarà i millorarà l'oferta d'ensenyament d'adults, vist com un element de promoció i dignificació personals, i per tant de justícia, però també com una elevació del nivell general cultural i tècnic, i ho farem tant perfeccionant el mètode presencial com amb fórmules innovadores d'ensenyament a distància, i durant el darrer trimestre d'enguany el Govern presentarà al Parlament un projecte de llei sobre formació permanent d'adults.

Setè punt. En aquest setè punt he de fer un esment especial a les universitats. Com vostès saben, al final de l'anterior legislatura el Consell Executiu va prendre el compromís de dedicar 25.000 milions de pessetes a les universitats catalanes per a noves inversions i nous equipaments, és a dir al marge ja del seu pressupost ordinari. Naturalment, aquest compromís es manté, i amb ell la voluntat que les universitats siguin un dels punts d'atenció prioritària del Departament d'Ensenyament durant aquests propers anys, i que a través d'això sigui possible una millora qualitativa de les nostres universitats; en la primera reunió del Consell Executiu, que es tindrà un cop constituït el nou Consell Executiu —òbviament—, es prendran ja decisions en aquest sentit. Per altra banda, una de les primeres gestions del nou Govern serà reprendre la negociació amb el Govern central per a la quarta universitat.

Ja els he dit que els parlaria..., un dels quatre punts, ensenyament; l'altre he dit que seria innovació tecnològica i disseny.

Cap país no ha de renunciar, en la mesura de les seves possibilitats, a la més alta tecnologia; tampoc Catalunya, entre altres raons perquè l'esforç d'alta tecnologia obre camí de cara a altres activitats científiques i tècniques. Però amb sentit realista de les coses hem de dir que l'orientació principal que el Govern de la Generalitat ha de fomentar és el de l'anomenada recerca més desenvolupament i el de la transferència de noves tecnologies de les universitats, dels centres de recerca, de la xarxa de laboratoris i dels centres de serveis a les empreses. El nostre objectiu, més que aspirar a nivells molt de punta, que ara com ara no estan al nostre abast, és sobretot fer que la nova tecnologia —també la més avançada— s'apliqui a la nostra activitat industrial i agrícola.

La política d'aquests darrers anys, en aquest sentit, s'ha concretat en la creació o en el reforçament —a través de l'acció, a vegades, de la Generalitat sola, altres cops de la Generalitat en col·laboració amb altres institucions, amb aportacions a vegades molt importants, altres cops no tant—, s'ha concretat —ho repeteixo— en la creació o en el reforçament d'entitats com els centres —que n'hi ha diversos ara ja— de CAD/CAM, el Laboratori d'Assaigs i d'Investigacions —el Laboratori General d'Assaigs i d'Investigacions—, els Centres de Mètodes Numèrics, de Nous Materials, de Microelectrònica, d'aplicacions del

làser; s'ha concretat també en el BCD —el Barcelona Centre de Disseny—, en el Centre de Tecnologia del Vallès, en l'IRTA —és a dir, l'Institut de Recerca i Tecnologia Agrària—, també en el Laboratori Agrari, etcètera; a més, s'ha concretat a través d'una acció d'acostament de les universitats al món empresarial i econòmic, i tot això s'ha de continuar. Les recents iniciatives de crear centres de transferència tecnològica, l'increment de facultats a l'escola d'informàtica o de cursos de bioenginyeria i tantes altres iniciatives marquen la línia futura de continuïtat i de perfeccionament d'aquesta política. El fet de no haver-nos traspassat les competències en recerca, a part de les agràries, i ho subratllo, perquè aquí podem presentar, justament, aquí on se'ns han traspassat podem presentar un balanç especialment positiu...; però el fet —a part de les agràries— de no haver-nos traspassat les competències en recerca limita els nostres recursos i les nostres possibilitats de tota mena en aquest camp. Però la CIRIT, l'IRTA, les mateixes universitats i cada cop més les aportacions, que cal estimular, de la societat civil han de ser utilitzades a fons per tal d'aixecar el nivell de la nostra recerca i de la seva aplicació a l'activitat econòmica.

Una informació que crec que fa al cas donar-los sobre aquest tema subratlla precisament la nostra capacitat de generar projectes viables i, alhora, les dificultats amb què topen les comunitats autònomes en aquest camp, específicament: la CIRIT ha presentat a la Comisión Interministerial de Ciencia y Tecnología un seguit de projectes d'investigació per valor de 10.000 milions de pessetes a l'any, anuals, a fi que siguin inclosos en el recentment aprovat Plan Nacional de Investigación, però l'esmentat Pla no inclou en la seva primera versió els programes de les comunitats autònomes, tot i que —i això és important— la Ley de la Ciencia així ho preveu. Se'n van oblidar, i ha estat a instàncies dels representants de la Generalitat —de la Generalitat i només de la Generalitat, sigui dit de passada: de cap altra comunitat autònoma— que l'Administració central s'ha compromès a incloure aquests projectes a partir del pressupost de l'any 1989.

Pel que fa al disseny tenim la sort d'una llarga tradició que es remunta al temps del Modernisme, però que en èpoques més recents podríem situar —si volguéssim posar-hi una data— al 1959, any de la fundació de l'ADIFAD. Una llarga tradició que s'ha traduït en escoles, en el mateix BCD, en moltes iniciatives de grup i individuals i, en definitiva, en un creixent prestigi del disseny català en el món, com s'està veient amb la mostra itinerant del disseny català que ha organitzat la Generalitat. La Generalitat ha donat suport a aquesta activitat, a aquest camp d'activitat, i li'n seguirà donant: el projecte d'escola de disseny tèxtil, que, amb l'ajut de la Generalitat, però amb un fort component d'iniciativa privada, empresarial, esperem que comenci a funcionar aquesta tardor que ve, és l'exemple més immediat de la voluntat de seguir donant suport al disseny català.

Entre els punts que he triat per parlar d'una manera no exhaustiva —ho repeteixo— de l'esforç de perfeccionament i de modernització de la nostra societat, un d'ells, potser sorprenentment, segons amb quins criteris es miri, és el de la cultura.

La divisòria entre nació i societat no és rígida, i el fet cultural forma part d'aquests dos grans conceptes. La cultura, entesa com el conjunt de valors que donen als homes la raó d'ésser i d'actuar, configura l'expressió de la nostra identitat nacional, i

ens singularitza en el context de les nacions, i contribueix a donar a cadascun dels membres de la comunitat nacional una manera de ser i uns indispensables instruments mentals de treball; però, al mateix temps, una cultura de qualitat confereix nivell i possibilitats de tot ordre a una societat i és un fet decisiu de promoció social i de realització per a les persones; fins i tot és un element molt important de competitivitat individual i col·lectiva.

En el nostre cas concret, l'acció cultural és un dels sectors on més s'exerceix, per altra banda, aquella capacitat d'iniciativa pròpia de la nostra societat, i això fa que la conjunció de la voluntat d'afirmació nacional —i, encara que no calgui, torno a recordar que la cultura juga un paper especialment important des d'un punt de vista nacional català—, la conjunció, dic, de la voluntat d'afirmació nacional i la maduresa i creativitat de la nostra societat, aquestes dues coses juntes, configuren un camp molt ben adobat per a una acció cultural important, i tot plegat ha fet que sempre la política cultural jugués un paper central en l'acció del catalanisme polític. Però avui he volgut jo, amb aquesta inclusió de la cultura en aquest camp, fer notar que no és només un fet d'afirmació nacional, la cultura, sinó que també l'hem de veure com un element de nivell global de societat i, fins i tot, de competitivitat.

Ens proposem seguir treballant en la creació d'infraestructura cultural amb la col·laboració, sempre que es pugui i calgui, d'altres institucions públiques catalanes i de la mateixa societat civil: biblioteques, teatres, museus, arxius, etcètera. Però no és tant d'aquestes actuacions concretes que ara els vull parlar, com de les tres grans línies d'acció que ha de tenir la nostra política cultural; n'ha de tenir tres, totes tres les ha de tenir. La primera és la de la cultura a l'abast de tot el poble, que no vol dir una cultura de nivell modest; la cultura catalana de qualitat ha d'arribar a tothom, aquest és el sentit del que se n'ha dit el desplegament cultural. El segon és el d'una cultura, d'entrada, amb vocació minoritària, d'*élite*, d'entrada; és difícil, i potser fals, establir la diferència entre una i altra, la popular i la d'alt nivell, perquè l'alta cultura té necessàriament també una vocació i una dimensió populars; en tot cas, també en aquest punt cal treballar-hi; tots els aspectes són essencials per a un país com Catalunya, que, com ja he dit molts cops, troba en la cultura un element fonamental del seu ésser col·lectiu. I hi ha, finalment, un tercer aspecte, potser també artificialment diferenciat, que és el de la permeabilitat cultural: no hi ha cultura autèntica sense un alt grau de personalitat pròpia, de definició pròpia, de caràcter propi; però, al mateix temps, hi ha que la cultura que volem fer a Catalunya ha de ser prou forta per rebre influències exteriors i per projectar-se ella mateixa enfora. En el camp cultural i artístic Catalunya ha d'aspirar a tenir en el món una personalitat pròpia i digna de consideració; que, evidentment, toparem, hem topat, procurarem no topar en el futur, però no és gens segur, amb fortes dificultats amb l'Administració central cada cop que la volem fer, aquesta projecció, com a catalans, com a Catalunya, com a cultura pròpia i definidament catalana.

Quart punt —aquell que els he dit que tractaria d'una manera no exhaustiva—: la pròpia administració pública. En la línia del procés de millora qualitativa i de modernització de tota la societat catalana, vull referir-me al funcionament de l'administració. Quan es parla de productivitat i de competitivitat,

quan es parla de modernització i d'innovació, es tendeix, i sobretot hi tendim els polítics, a pensar en el sector privat, quan en realitat és tota la societat i també tota l'administració els que s'han de posar al dia; també, per tant, l'ensenyament, tant el públic com el privat, i la sanitat, i la policia, i la justícia, etcètera; i s'hi ha de posar, òbviament, la pròpia burocràcia.

Desburocratitzar, agilitar i racionalitzar l'administració és molt difícil, però cal fer-ho, cal intentar-ho, no sobre la base de grans lleis que resulten inaplicables —arreu d'Europa els governs, el mateix Govern espanyol actual, han renunciat ja a les grans reformes burocràtiques—, sinó a base de canvis successius, àdhuc, de vegades, de retocs. Durant la legislatura anterior el Govern de la Generalitat va iniciar una activitat en aquest sentit, amb resultats reals, encara que certament insuficients i poc espectaculars. Aquesta acció es continuarà, tenint per principi bàsic que els controls no han de ser la norma sinó l'excepció. En aquesta mateixa línia, els anuncio la presentació, abans del 30 de setembre, del Projecte de Llei d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat.

De 1980 a 1988 —i, fins i tot, podríem dir de 1978 a 1988—, s'ha estat produint un fet positiu, important i positiu, però que ha passat molt inadvertit: durant aquest període la Generalitat ha incorporat més de 75.000 funcionaris d'origens diversos, amb maneres de treballar, escales retributives i horaris també diversos, amb mentalitats molt diferents, també, fins i tot amb problemes lingüístics. Engalzar totes aquestes persones era molt difícil, i s'ha fet, crec, prou satisfactòriament. Era un dels grans *handicaps* amb el que semblava que toparia la Generalitat, però ara, superada ja aquesta primera etapa, i sobre la base, per tant, d'una situació ja estabilitzada, ens cal millorar el rendiment i la qualitat del servei de la nostra funció pública. Entre altres coses, això requereix una acció més intensa de formació, i, en aquest sentit, caldrà donar un renovat impuls a l'Escola de la Funció Pública. És un propòsit que expresso ben explícitament i que subratllo, un propòsit i un compromís que expresso ben explícitament.

Cal dir, finalment, que la Generalitat ara està en condicions de progressar en la descentralització de la seva administració. Ara que les lleis d'ordenació territorial estan engegades ja no es pot demorar més l'inici de resolució d'aquest problema. També això forma part del nostre programa de govern per als propers quatre anys.

Permetin-me ara, abans de deixar aquest capítol de la societat, una petita reflexió, quasi una digressió fruit d'algunes coses que he dit precisament sobre la nació i sobre la societat —petita reflexió que un dia convindrà ampliar i aprofundir-hi, perquè tracta d'un tema de gran transcendència, o que podria ser-ho, si més no. Arrenco d'un fet que s'ha produït aquests dies, que és l'acord de Brussel·les sobre la llibertat de circulació de capitals. Això pressuposarà un grau molt alt d'harmonització fiscal —més encara: arribarà un moment que hi haurà una sola política fiscal— i un grau molt alt d'harmonització de política monetària —entre els països comunitaris, s'entén. Vol dir que els Estats, per aquest acord i per molts altres que s'estan prenent en aquests moments, i més que se'n prendran d'aquí al 92 o al 93, vol dir que els Estats estan perdent gran part del seu poder de decisió macroeconòmic. Quan el senyor Solchaga diu: «a Espanya, concretament, necessitem dos anys de coll», és perquè necessita dos anys per fer l'homogeneïtzació fis-

cal.

En aquest aspecte, per tant, cada cop hi haurà més homogeneïtzació i cada cop, en canvi, el que marcarà les diferències serà, per una banda, el sentit d'identitat dels que la tinguin ben definida, com nosaltres, i que la sàpiguem defensar i posar al dia, i, per l'altra, la política microeconòmica i, més enllà de l'economia estricta, la política de creació d'un entorn progressiu i competitiu. És això el que marcarà les diferències : és a dir, les marcarà la política d'infraestructures al servei de la competitivitat, la política de transferències de tecnologia, d'atracció d'inversions, d'estímul de comerç exterior, etcètera. Això per una banda. A l'altra, marcarà les diferències la política de formació, de recerca més desenvolupament, de clima social positiu, de creació d'una mentalitat internacional, d'elevació del nivell cultural, etcètera. I fixin-se, i això és l'important, que així com la fiscalitat i la política monetària i la política aranzelària no són competència nostra, moltes d'aquestes altres coses sí que ho són. Per tant, el procés històric actual —i no pas en la línia que algunes vegades, jo crec que erròniament, es diu, respecte al que sigui, a una suposada desaparició dels Estats—, però, en tot cas, el procés històric actual pot molt bé jugar a favor nostre, sempre que sapiguem salvar la nostra identitat —és a dir, que no ens hi diluïm, en tot això—, i que sapiguem defensar-nos del que ja està passant, per altra banda, i és que quan l'Estat s'adona que les seves competències van de baixa i les nostres, en canvi, cada cop serveixen més per fer una política de progrés, el que pretén és recuperar-les : pretén recuperar l'urbanisme, les carreteres, la formació professional —la formació professional ocupacional és un cas ben clar, per exemple—, la cultura, l'agricultura, etcètera.

És una reflexió que he encetat més per reprendre-la en el futur que per completar-la avui, però caldrà fer-ho perquè s'està produint un canvi molt important —i això lliga amb alguna altra de les coses que he dit al començament respecte a la traducció política del nacionalisme—, s'està produint un canvi molt important en la naturalesa dels Estats i de la seva sobirania —no pas en la desaparició dels Estats, però sí un canvi en la naturalesa dels Estats i de la seva sobirania—, i també un canvi molt important en la radicació, és a dir, el lloc on radiquen els elements que poden fer progressar un país, i això, tot això, no podem deixar d'estudiar-ho a fons, perquè podria molt ben ser que realment en poguéssim treure nosaltres, els catalans, Catalunya, un bon profit.

Finalment els vull parlar de les persones, de les persones que viuen a Catalunya, de tots els catalans. Si avui els faig el discurs que els faig en lloc d'un de sectorial, és perquè vull que quedi clar el següent, vull que quedi clar el següent. Tenim dos camps principals d'acció col·lectiva : el de la nació i el de la societat. La nació ens dona la nostra manera de ser; la societat ens estructura i ens dona mitjans d'acció. Totes dues són essencials, i per totes dues hem de lluitar i de treballar. La dimensió nacional i la dimensió social són essencials per a l'home i per al seu progrés. Però tant la nació com la societat poden esdevenir opressores, poden esdevenir opressores de l'home, opressores de la persona : en nom de la nació s'han pretès justificar opressions. I, per altra banda, hi ha models oligàrquics de societat o models totalitaris de societat. El que des de la seva perspectiva nacionalista la coalició de Convergència i Unió —que represento i en nom de la qual demano el vot de vostès—, el que des de

la seva perspectiva nacionalista la coalició vol deixar clar és que el que en darrer terme compta és la persona, la seva llibertat, la seva vida, el seu benestar, la seva promoció. I això mateix vol també que quedi clar des de la seva altra característica, la de la defensa de la societat civil i de la seva llibertat. Som defensors de la nació, som defensors de la societat, però som, sobretot, defensors de les persones.

Fixin-se que podria passar que el país progressés però que part dels seus ciutadans visquessin a la misèria o en condicions de gran marginació —de fet, això passa. Podria passar que la nostra societat fos en conjunt molt rica i molt culta però que molta gent visqués al marge del benestar i del progrés. Quan recordem tan constantment que a Catalunya som sis milions ens volem posar en guàrdia contra aquests perills, i contra el perill de l'abstenció, i el del triomfalisme petulant, i el de l'èxit mal paït. El perill de l'abstenció és el de parlar de Catalunya com d'un ens ideal, sense pensar en els homes i les dones que en formen part. El del triomfalisme petulant i el de l'èxit mal paït, que són dues actituds, en aquests moments, col·lectivament i individualment molt freqüents en la nostra societat, el del triomfalisme petulant i el de l'èxit mal paït, en la seva doble versió, individual i col·lectiva, és el d'ofuscar-se pel progrés personal o col·lectiu sense veure que no tothom pot seguir.

Parlem, des de fa molts anys, de nacionalisme personalista. Sempre hem volgut dir això i volem dir avui això : que és condició d'un nacionalisme esforçar-se a crear un país on tots els ciutadans, on totes les persones puguin cabre, on tots siguin tinguts en compte, on ningú no sigui exclòs o oblidat : totes les persones, també les que van bé i que triomfen, també les que fan grans serveis al país, també els més cultes i més intel·ligents, però també els que no poden seguir, també els que no triomfen o que no fan grans serveis, o que resten per sota de la mitjana. El nostre concepte de «nació» va lligat amb el de «comunitat» —ho varem dir ja fa molts anys, ho repetim ara— : no hi ha nacionalisme i no hi ha patriotisme vàlids sense comunitarisme. Es tracta que les persones puguin disposar tant com sigui possible de tot allò que els cal per al seu benestar, per a la seva seguretat, per a la seva promoció personal i familiar, per a la seva realització. Aquest és l'objectiu, aquest és el doble objectiu del benestar social i de la promoció personal; ben entès —i ho dic des d'ara— que és un objectiu que no assolirem ni en el grau que voldríem, ni en el grau que seria just, ni en el grau que molts esperen. I sóc ben conscient que ens serà retret moltes vegades : «vau dir que..., i no ho heu pogut fer», i és cert; però prefereixo això que no pas en cap terreny, tampoc en el conceptual, en cap terreny, optar per l'oblit o per la dissimulació. En tot cas, és un objectiu que tindrem sempre com a molt prioritari.

Aquest objectiu requereix actuar en molts i molt diversos camps : sanitat, habitatge, ensenyament, esport, lleure, cultura, etcètera. La simple enumeració torna a posar de manifest allò que ja he dit diversos cops : que les fronteres són fluides i imprecises entre aquests tres grans camps que he definit com el de la nació, el de la societat i el de les persones.

Però és el meu desig avui —i per això ho faig— subratllar com determinades accions de govern no es poden contemplar només des d'un angle : un bon ensenyament, per exemple, és condició bàsica de progrés material i de competitivitat col·lectiva del país, però també de promoció i de realització personals. I

és d'aquestes dues maneres que el Govern de la Generalitat els ha de veure. I coses aparentment tan lligades al desenvolupament econòmic, tan estrictament lligades al desenvolupament econòmic com les carreteres, o camins, o la instal·lació de telèfons, esdevenen elements clars de benestar social i de justícia en molts petits pobles i masies de Catalunya. Però, a més, cal afegir a aquesta primera i incompleta relació una sèrie d'actuacions dirigides més específicament a persones i sectors socials en situació real o possible o en perill, si més no, de precarietat: em refereixo a la tercera edat, als minusvàlids físics, psíquics o sensorials, a certs infants; em refereixo a l'atur, que té una dimensió econòmica però que sovint en té, sobretot, una de social, fins i tot de molt personal; em refereixo, també, a tot el món de la marginalitat.

No els parlaré ara, amb detall, de tot el que el Consell Executiu, en cas que aquest Parlament m'atorgui la confiança, pensa fer en aquests diversos camps; confio que el debat de demà em donarà també en això l'oportunitat d'estendre-m'hi més.

Sóc molt conscient —una altra vegada, com ja he dit abans—, que qualsevol de les persones que sortiran demà a parlar en aquesta tribuna pot, d'entrada, fer notar que no he parlat prou d'això, d'allò, del de més enllà, i tindrà tota la raó; però ja adverteixo des d'ara que he preferit donar unes línies bàsiques i, en tot cas, ilustrar-ho amb uns exemples concrets... Demà podem parlar amb detall de tot el que vostès vulguin.

Avui, concretament, parlaré de la sanitat, de l'habitatge i de l'atur. Concretament, els objectius de la política sanitària durant els propers quatre anys seran els següents: primer, universalització de les prestacions i serveis, la qual cosa ha de comportar una accessibilitat equitativa al sistema sanitari. Per tant, cal que ningú no se senti ni sigui discriminat sanitàriament per raons socials i econòmiques o geogràfiques, és a dir, universalització i no-discriminació.

Segon: estimular la prevenció de la malaltia, la promoció de la salut i l'educació sanitària.

Tercer: optimitzar els recursos sanitaris a través d'una correcta ordenació del sector, d'una planificació adequada i d'una gestió eficaç.

Quart: cal assenyalar que la qualitat de l'atenció ha de ser una constant que ens equipari i ens integri als països europeus més avançats. De fet, ja s'ha fet una bona part de camí en aquest sentit, però encara cal fer-ne més. I això vol dir que haurem de tenir en compte tot un conjunt de variables que influiran d'una manera important en la sanitat; com per exemple —en diré tres, d'aquestes variables—, l'envelliment de la població, els avenços en el camp tecnològic i l'aparició de noves patologies, com és ara, la més espectacular, el cas de la SIDA.

Durant els darrers anys s'ha fet un esforç especial per distribuir millor els recursos i les responsabilitats de la gestió sanitària, i hem aconseguit —i he de dir que, d'això, n'estic personalment molt satisfet— fórmules de col·laboració entre el teixit social català i les institucions sanitàries —el teixit social privat, diguem-ne, i els ajuntaments—, i que, per altra banda, s'ha potenciat el desenvolupament dels hospitals comarcals i que hem començat una important —que comença a donar els seus fruits— reforma de l'assistència primària. Dit d'una manera més concreta, el Consell Executiu, si vostès voten la meua continuïtat com a President, seguirà donant prioritat a la refor-

ma de l'assistència primària i a la creació d'àrees bàsiques de salut i d'equips d'atenció primària. Concretament, es preveu constituir 322 àrees bàsiques de salut, encara que no totes durant aquest quadrienni; 322 àrees bàsiques —el programa a deu anys es va establir fa un temps—, de fet, ja n'hi ha 60 en funcionament.

També continuarem potenciant els hospitals comarcals i col·laborarem amb els ajuntaments, les entitats benèfico-privades i mutualitats per aconseguir la consolidació de la Xarxa Hospitalària d'Utilització Pública i la seva coordinació amb l'assistència primària.

En determinats indrets, per raons geogràfiques, serà necessari continuar desenvolupant programes territorials especials; tal és el cas de l'alta muntanya, on es completarà, en els propers quatre anys, el programa ALPIR. Tot això comportarà la construcció o renovació molt a fons d'alguns hospitals a càrrec de l'Institut Català de la Salut a Blanes i a Vilafranca, o bé els subvencionats a Valls, la Seu i Tremp, i comportarà la construcció d'uns trenta nous centres d'assistència primària, aproximadament.

La política iniciada en el terreny de les persones grans, a través del programa sòcio-sanitari «Vida als anys», continuarà potenciant-se, molt especialment pel que fa referència a l'atenció domiciliària i al seu caràcter pluridisciplinari.

L'element fonamental a l'hora d'aconseguir aquestes fites serà la creació del Servei Català de la Salut, com a ens integrador de centres i serveis d'una mateixa xarxa. El Servei Català de la Salut reconeixerà i mantindrà un dispositiu sanitari de titularitat i gestió plurals, tot garantint uns criteris homogenis de qualitat. Un dels primers projectes de llei que el nou Consell Executiu entrarà al Parlament tindrà precisament per objecte la creació d'aquest Servei.

En el camp de l'habitatge, reitero que l'objectiu és garantir un habitatge digne i adequat a cada ciutadà de Catalunya. De cara a això, les línies bàsiques d'acció han estat i seran, durant els propers quatre anys, les següents: la creació de sòl urbanitzat, la incentivació de la promoció privada d'habitatges, la promoció pública de l'habitatge social i la renovació dels cases antics i la rehabilitació. Els donarà una idea del que pensem fer en el primer d'aquests punts —és a dir, la creació de sòl urbanitzat— si els dic que durant l'any 88, la Generalitat ja invertirà 2.215 milions en obres d'urbanització per a habitatge, i això marca la tònica del quadrienni.

Per altra banda, seguirem construint directament habitatge social, i dintre de l'habitatge social farem promocions —que ja n'hem fetes, però en farem més— directament pensades per a gent gran i, més encara, directament pensades per a gent de menys de trenta anys. En aquest moment, un problema social greu que tenim, que hi ha a Catalunya, és que a les parelles joves els resulta molt difícil trobar habitatge, perquè els preus resulten prohibitius. Es construeix sense tenir en compte ni les possibilitats dels joves, ni els tipus d'habitatge que els calen. Actuarem per tal de solucionar, o com a mínim mitigar, aquest problema. Fa uns mesos —i els poso això també com a exemple del que es fa i del que es farà—, i vist que el Govern central no ha cobert les subvencions al crèdit per expedients de l'any 1987, i això afecta 3.500 habitatges; això a part que ha volgut limitar l'exercici de la competència reconeguda a la Generalitat en matèria de la lliure disposició dels fons disponibles per a ha-

bitatge, mitjançant —és un dels exemples que he posat abans— la signatura de convenis de subvenció de crèdits preferents; però, deixant de banda això, el cas és que les subvencions al crèdit per expedients de l'any 87, afectant 3.500 habitatges, no s'ha cobert. I per això el Govern de la Generalitat va establir un conveni amb les caixes d'estalvis de Catalunya que permet disposar, per a l'any 88, de 50.000 milions de pessetes, a l'interès de l'11,25%, que han de permetre resoldre o ajudar a resoldre el contenciós, per una banda, dels 3.500 habitatges de l'any abans, però que, per altra banda, han de permetre iniciar-ne 7.000 més i finançar 7.000 habitatges rehabilitats. Ho poso —ho repeteixo— com un exemple, com una senyalització de la línia, de les línies que volem seguir en aquest camp. No m'estendré més en aquest tema —per por d'allargar-me i perquè crec que ja ho he deixat clar amb aquests exemples, l'orientació ha quedat clara—, però em cal només referir-me, encara, a l'aspecte més social i popular de la política d'habitatge, que és ADIGSA. La Generalitat creu haver fet, d'ençà de la transferència d'ADIGSA —IPPV, en aquella època—, ara fa poc més de dos anys, una bona feina en aquest sentit, no solament per la inversió feta, que ha estat de 8.325 milions, més 1.300 destinats específicament a Barcelona, més 2.500 que aquests, però, són subvencions finalistes del MOPU —aquests 2.500—; no solament per la inversió feta creiem haver fet una bona feina, que volem continuar, sinó pel resultat que s'ha assolit, pel clima que s'ha creat i per la bona col·laboració que, en general —i això era molt essencial—, hi ha hagut amb els veïns. Seguirem donant molt importància —i ho vull emfasitzar— a aquesta línia d'acció, perquè respon, no solament a les nostres directrius de benestar social, sinó també, i molt especialment, a la nostra intenció d'actuar amb sentit social integrador.

Pel que fa al tema de l'atur, els he de dir que a Catalunya hi ha hagut durant els darrers anys progressos importants. Hem passat del 19,33% d'aturats el mes de maig de 1984, al 16,41 el maig de 1981, i pel que fa als joves, hem passat que el 42,53% no tinguessin feina, al 24,58 —percentuem per joves la gent de 16 a 25 anys. És una evolució, per altra banda, molt més positiva que la del conjunt espanyol, espectacularment més positiva; potser aquest és un d'aquells casos en els quals podríem dir l'exemple d'allò que hem dit, que les diferències ja no vénen marcades per les polítiques macroeconòmiques —allò que hem dit abans. Però seguim tenint molts aturats, i concretament, entre la gent de més de 45 anys, l'evolució de la baixa de l'atur és sensiblement menor i preocupant. Per tant, el nostre programa durant els propers quatre anys comprendrà, entre d'altres, el següents punts. Però abans els vull recordar, una vegada més, que la lluita directa i específica —directa i específica, dic— contra l'atur cau fora de l'abast competencial actualment traspassat a la Generalitat —ho vull recordar. Malgrat tot, crec que la Generalitat no pot renunciar a treballar en aquest camp. I per això, concretament, aplicarem els punts següents: primer, continuarem aplicant el programa de treball en pràctiques —dit també el programa de l'aprenentatge—, que ha donat bons resultats. Si el contenciós que tenim pendent respecte a l'INEM es resolgués d'una manera acceptable, podríem modificar aquest programa en un sentit molt més positiu. En aquest sentit, seria molt important aconseguir el traspàs —que l'Administració central va prometre i que reclamarem— de la for-

mació professional ocupacional.

Segon punt: continuarem també el programa de subvencions per a llocs de treball destinats a aturats de més de 45 anys, que és un sector de la població on, cada vegada més, el problema de l'atur agafa coloracions —per dir-ho això, si se'm permet l'expressió— dramàtiques.

Tercer: igualment continuarem subvencionant la contractació de joves en les entitats sense ànim de lucre.

I quart: seguirem subvencionant, i més si podem, perquè ha donat molt bons resultats, des del punt de vista de la creació de llocs de treball i des del punt de vista d'allò que en diem l'increment del nostre nivell de competitivitat, seguirem subvencionant les escoles d'aprenentatge que estan creant molts gremis.

Podria allargar-ho també amb mesures pel que fa referència a les societats anònimes laborals, o bé les cooperatives, però crec que amb aquests punts he donat una idea que, malgrat no tenir competències en aquest camp i, per tant, malgrat no tenir assignacions econòmiques, la Generalitat entén que ha d'estar present també en aquest camp de la lluita directa i específica, no només indirecta a través de les inversions en general, sinó directa i específica contra l'atur.

Com us deia, no esgotaré tot el que sobre aquests temes els podria dir, però, en canvi —i crec que això deixa molt clar el meu interès i el de Convergència i Unió—, vull ratificar el meu propòsit de crear la Conselleria de Benestar Social, que cobrirà alguns dels camps que he estat esmentant. I permetin-me, lligat amb això, un comentari polític de caràcter general: durant algunes dècades, tots —tots— els programes polítics, amb més o menys èmfasi, però tots ells, tots, vàrem posar l'accent en el benestar social i en una creixent seguretat del ciutadà. Diguem que això, més un intervencionisme social i econòmic més o menys gran segons els casos, configurava un model polític i social que, en termes generals, podríem qualificar de socialdemòcrata. A partir d'ara fa tretze o catorze anys, això va canviar, i tots —tots— els programes varen anar esdevenir, varen esdevenir cada cop més, diguem-ne, liberals; tots. Tant, que fins i tot es va arribar a parlar del rebuig de l'Estat.

Convergència i Unió ha estat sempre —sempre, també quan no estava de moda— gran defensora de la societat civil i, per tant, de tot el que representi llibertat d'iniciativa i alliberament de les energies individuals i col·lectives que hi ha en la societat. I, com ja he dit abans, això no només per filosofia política, i en alguns casos no principalment per filosofia política, sinó molt més com a resposta a la realitat social catalana.

Però, en cap cas ha acceptat tesis com aquesta del rebuig de l'Estat, o ha oblidat que, si bé la llibertat pot generar més progrés, no és segur que tothom se'n pugui beneficiar adequadament, que podria ser que generés molt més progrés, però no prou justícia. El benestar social s'ha de concebre pensant en aquests dos aspectes: el de tota la societat, que en un moment determinat com l'actual pot trobar-se en una situació de progrés generalitzat, i el dels que dintre d'aquesta societat corren perill de restar al marge. Els valors de l'humanisme i del comunisme són essencials i reclamen —volem emfasitzar-ho— una visió global i, alhora, personalitzada del país i de la societat. Volem emfasitzar-ho, tot i ser conscients que, de fet, quedarem per sota del que és el nostre objectiu i del que són les necessitats del país.

Senyores i senyors diputats, com ja he dit diversos cops en el curs d'aquest Parlament, aquests anys que vénen són de gran transcendència, ho són per al món en general, d'aquí al 92, per exemple, ja s'haurà vist si es resol o no el tema del deute del Tercer Món i si els continents menys desenvolupats aconseguixen donar un salt endavant amb la gran transformació positiva que això significaria per a tothom. Ja s'haurà vist si els països comunistes, especialment la Unió Soviètica, aconseguixen fer la transformació interna que tan urgentment necessiten i que, de fer-ho, també tindrà transcendència per a tothom. I s'haurà consolidat el procés d'unió europea, i haurà avançat aquesta revolució tecnològica i de comunicacions i de tot ordre en la qual estem immersos. O sigui que per a tothom són uns anys molt importants, però, per a nosaltres catalans ho són més, a més, perquè durant aquests anys que vénen, durant aquests quatre anys que vénen ens enfrontem no solament amb el gran repte d'aquest canvi que s'està produint, sinó amb dos altres reptes molt concrets nostres, que són els Jocs Olímpics i la integració europea.

Unes paraules sobre els Jocs Olímpics. En tot moment, ja des dels inicis de la candidatura de Barcelona, la Generalitat —i així havia de ser— ha valorat molt positivament els Jocs Olímpics de Barcelona i els ha donat tot el suport polític i econòmic que li ha estat possible. A part del seu interès intrínsec, els Jocs Olímpics representen una possibilitat única de situar Barcelona i Catalunya en el món, amb un especial relleu en el mapa, per dir-ho així, amb un especial relleu. I representen també la possibilitat de donar un gran impuls en molts sentits a la ciutat i a tot el país, i també representen o també podrien representar —i tampoc això no es pot oblidar— si les coses no es fessin bé, un gran risc.

Encara que ja l'he feta molts cops, voldria ara tornar a fer una precisió important, que em sembla que és important de cara a clarificar les coses, encara que, repeteixo, ja l'he feta molts cops aquesta clarificació : els Jocs Olímpics són de la ciutat de Barcelona; els Jocs Olímpics sempre són de la ciutat, a tot arreu, a Los Angeles, a Munic, on sigui, i del comitè olímpic de l'Estat corresponent. De fet, fonamentalment, són de la ciutat. Per tant, el protagonisme correspon a la ciutat, i la Generalitat ha adaptat la seva actuació a aquest principi que tots hem de tenir clar. Una altra cosa és que la ciutat, Barcelona, no pot fer ella sola els Jocs Olímpics i necessita l'ajut i la cooperació, de tot ordre, d'altres institucions, sobretot de l'Estat i de la Generalitat, i això comporta una presència en l'organització dels Jocs. És més, els Jocs tenen una incidència a tot Catalunya i a tot Espanya, i això també fa necessària la intervenció del Govern central i del de la Generalitat. Però la jerarquia és la que abans he dit, i la Generalitat en tot ha actuat sempre d'acord amb aquest criteri i ho continuarà fent si jo surto novament elegit President.

Dit això, i refermant el que suara he dit sobre l'interès dels Jocs Olímpics, avanço que un eventual Govern de Convergèn-

cia i Unió complirà rigorosament els compromisos que la Generalitat té contrets respecte als Jocs Olímpics i continuarà donant-li un suport ple i entusiasta. Pel que fa a la integració europea, voldria dir que, en primer lloc, hi ha els temes de competitivitat, que són molt i molt bàsics però són en els que ja he insistit prou. Hi ha també —i expresso també la necessitat d'estar-hi molt a sobre— tot el treball d'adequació a les normes i a la realitat comunitàries, però també de presència a Brussel·les per tal de seguir ben de prop el procés i treure'n tot el benefici possible. I, a part d'això, que ja és prou important, una cosa vull recordar : per a nosaltres, catalans, i com ja he dit altres cops, entrar a Europa és tornar a casa. La integració —i això es comença a veure— ens crearà més d'un problema, però, per altra banda, és tornar a casa i això sempre és bo. Tornar a casa, sempre és bo. Sabem que l'Europa unida es farà sobre la base dels Estats, però d'uns Estats, com ja he explicat, amb un nivell més baix de sobirania, creixement més baix, i d'uns estats —i amb ells la comunitat europea— que no poden renunciar a la vitalitat i a la creativitat de tot el que constitueix el cost cultural i social, econòmic i humà, històric i artístic d'Europa. D'aquest cos social, cultural i històric, Catalunya, la nació catalana, en forma part. En forma part amb més o menys pes, segons els casos o els sectors, però amb plenitud de consciència i amb voluntat de protagonisme. I sabem que el prestigi de Catalunya és ben real i creixent, realment creixent a Europa. Creixent per fets específics nostres catalans, i perquè, a més, està actuant més del que ens sembla allò que he dit abans, que alguns centres de gravetat, de cara a certes decisions, s'estan desplaçant, com ja he explicat. És amb una gran joia que assistim al creixent enfortiment de la idea d'Europa i a la nostra també creixent incorporació.

Es una joia —repeteixo— que arrenca de les profunditats de la nostra història i, per tant, de les profunditats del nostre ésser col·lectiu, i que la sentim amb l'absoluta seguretat que, precisament perquè respon molt a allò que som, forçosament ha d'acabar essent bo per a Catalunya; per a Catalunya en tots sentits, i, sobretot, com a Catalunya-nació.

Senyores i senyors diputats, com els deia, crec que aquests quatre anys que vénen són transcendents i plens, si de riscos, però, sobretot, de promeses. Confio que tot aquest Parlament, el Consell Executiu, que totes les forces i entitats socials i polítiques, culturals i econòmiques, que tot el país, si vostès em concedeixen el vot que els sollicito, que també jo com a President, que tots plegats sabrem convertir aquests anys que vénen en un període que marqui ben positivament la nostra història.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : La sessió es reprendrà demà, dia 22, a les deu hores.

Se suspèn la sessió.

(Són tres quarts d'una del migdia i deu minuts.)

MANUAL PARLAMENTARI

Publicacions del Parlament de Catalunya
21,5 x 17 cm.

Col·lecció de fulls intercanviables i actualitzables amb les referències de consulta més freqüent per al treball parlamentari.

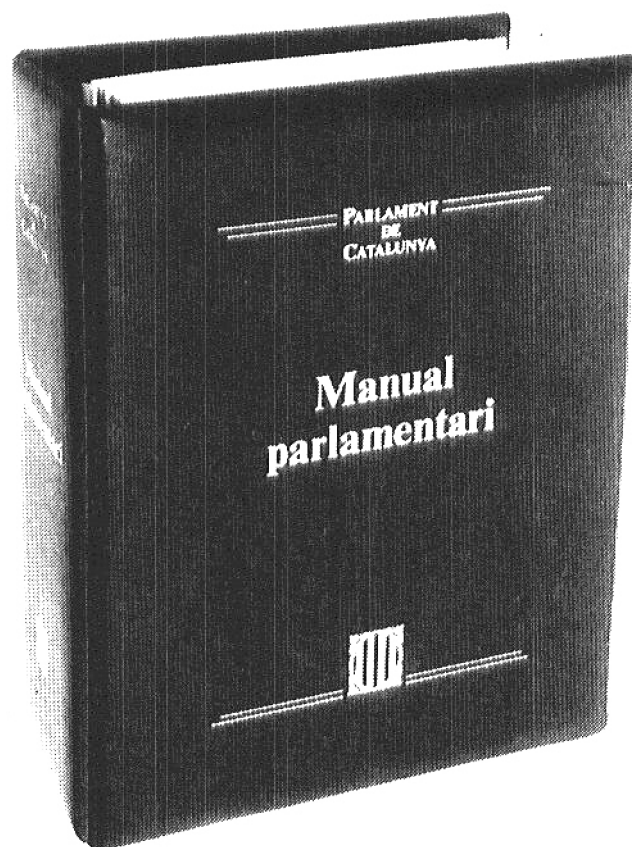
Cada full porta en lloc destacat l'índex de la secció, la subsecció i l'apartat a què pertany, i, si escau, un número de foli, de manera que no hi hagi dubtes quant a la seva col·locació.

L'obra consta de :

- Arxivador de plàstic termosoldat estampat en or i amb anelles, amb capacitat per a 500 fulls.
- Separadors de seccions de cartolina plastificada.
- Blocs de fulls corresponents a una secció o una subsecció tancats en bosses de plàstic soldades.

SECCIONS

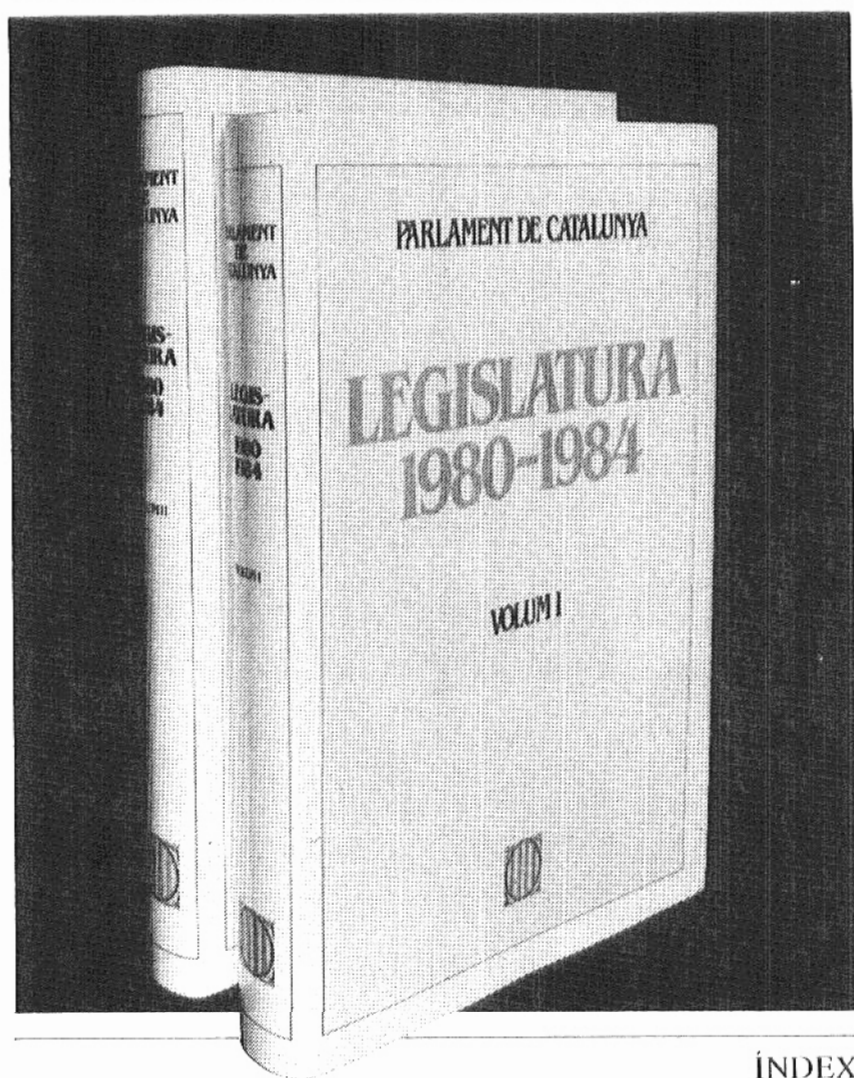
- Normes bàsiques
 - Constitució Espanyola
 - Estatut d'Autonomia de Catalunya
 - Lleis de Desenvolupament Bàsic de l'Estatut
 - Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament
 - Lleis Orgàniques de l'Estat
- Els Diputats i els Grups parlamentaris
 - Resultats Electorals
 - Diputats de la Legislatura Actual
 - Grups Parlamentaris
- Els òrgans de la Cambra
 - El Ple del Parlament
 - El President i la Mesa del Parlament
 - Junta de Portaveus
 - Diputació Permanent
 - Comissions Parlamentàries
 - Comissions permanents legislatives
 - Comissions permanents no legislatives
 - Comissions de legislatura
 - Comissions creades per llei
 - Comissions d'investigació
- Règim i govern interior i serveis del Parlament
 - Estatuts de Règim i Govern Interior
 - Normes Complementàries de Règim Interior
 - Horaris Generals i Calendari Parlamentari
 - Organigrama dels Serveis del Parlament
 - Gabinet de Presidència
 - Oficialia Major del Parlament
 - Serveis Generals
 - Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa
- El treball parlamentari
 - Resum de Dades del Treball Parlamentari
 - Índex de Tramitacions
 - Referència dels Textos Aprovats en Anteriors Legislatures
- Directori institucional
 - Generalitat de Catalunya
 - Administració de l'Estat a Catalunya
 - Principals Serveis d'Administració Local de Catalunya
 - Altres Institucions de Catalunya
 - Institucions i Administració Central de l'Estat
 - Parlaments i Govern Autònoms
 - Organismes Internacionals

PREUS

	PTA
— Obra completa, amb els 457 fulls editats fins ara	1.500
— Arxivador	200
— Joc de separadors	60
— Blocs de fulls disponibles:	
A.1 Constitució Espanyola (i Índex analític)	220
A.2 Estatut d'Autonomia (i Índex analític)	100
A.3 Lleis de Desenvolupament Bàsic (Conté:	
A.3/1 Llei del Parlament, el President i el Consell Executiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/2 Llei del Consell Consultiu de la Generalitat (i Índex analític)	
A.3/3 Llei del Síndic de Greuges (i Índex analític)	
A.3/4 Llei de la Sindicatura de Comptes (i Índex analític)	
A.3/5 Llei de Finances Públiques de Catalunya (i Índex analític)	
A.3/6 Llei de Normalització Lingüística a Catalunya (i Índex analític)	280
A.4 Normes d'Autonomia Reglamentària del Parlament (Conté:	
A.4/1 Reglament del Parlament de Catalunya	
A.4/2 Apèndix del Reglament del Parlament	
A.4/2.1 Normes interpretatives o supletòries dels articles del Reglament del Parlament	
A.4/2.2 Normes supletòries dels preceptes del Reglament del Parlament	
A.4/3 Índex analític del Reglament del Parlament i de l'Apèndix del Reglament)	150
A.5 Lleis Orgàniques de l'Estat (Conté:	
A.5/1 Ley Orgánica 2/1979, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, i Índex analític)	75
B.2 Diputats de la Legislatura Actual (Edició 01.12.84)	420
B.2 1.ª actualització (01.03.86)	45
C. Els òrgans de la Cambra	75

LEGISLATURA 1980 - 1984

Publicacions del Parlament de Catalunya
Barcelona, 1986.

2 volums.

1.006 pàgines.

ISBN 84-505-4739-3, obra completa

Preu : 3.500 PTA

Obra que resumeix el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries dels diputats, la composició i el treball dels òrgans de la Cambra, el text de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, amb la referència detallada de llur tramitació i de totes les altres tramitacions : interpellacions, preguntes, etc.

Aquesta obra ha estat concebuda justament per poder estalviar, en la major part dels casos, la consulta a les col·leccions del *Butlletí Oficial* i del *Diari de Sessions*. Només caldrà recórrer-hi quan es voldrà conèixer el contingut concret d'un document de tràmit o d'una intervenció parlamentària.

L'obra conté, al final, un índex analític que classifica per conceptes, ordenats alfabèticament, totes les tramitacions i les actuacions parlamentàries amb la referència a l'epígraf de l'obra on poden ser localitzades.

ÍNDEX DE SECCIONS

I. ELS DIPUTATS I ELS GRUPS

- a) Resultats electorals
- b) Els Diputats de la primera legislatura
- c) Els Grups parlamentaris

II. ELS ÒRGANS DE LA CAMBRA

- a) El Ple del Parlament
 - a.1) Dades generals
 - a.2) Treball del Ple per sessions
- b) El President i la Mesa del Parlament
 - b.1) El President del Parlament
 - b.2) La Mesa del Parlament
- c) La Junta de Portaveus
- d) La Diputació Permanent
- e) Les Comissions parlamentàries
 - e.1) Dades generals
 - e.2) Comissions provisionals
 - e.3) Comissions permanents legislatives
 - e.4) Comissions permanents no legislatives
 - e.5) Comissions de legislatura
 - e.6) Comissions creades per Llei
 - e.7) Comissions d'investigació

III. L'AUTONOMIA DEL PARLAMENT

- a) Autonomia reglamentària
 - a.1) Normes provisionals
 - a.2) El Reglament
 - a.3) Modificacions al Reglament
 - a.4) Acords interpretatius i normes supletòries del Reglament
- b) Autonomia administrativa
- c) Autonomia pressupostària
 - c.1) Pressupostos
 - c.2) Diputats interventors
 - c.3) Liquidació dels Pressupostos

IV. LA FUNCIO LEGISLATIVA

- a) Dades generals
- b) Lleis aprovades
- c) **Projectes i Proposicions de Llei** retirats, decaiguts o rebutjats

V. LA FUNCIO D'IMPULS DE L'ACCIÓ POLÍTICA I DE CONTROL DEL GOVERN

- a) Elecció de President de la Generalitat
- b) Mocions de censura i qüestions de confiança
- c) Resolucions
 - c.1) Dades generals
 - c.2) Resolucions aprovades
- d) Mocions
 - d.1) Dades generals
 - d.2) Mocions aprovades
- e) Interpellacions
- f) Preguntes
- g) Tramitacions retirades, decaigudes o rebutjades

VI. ALTRES FUNCIONS

- a) Funció electiva
- b) Iniciatives davant les Corts Generals i el Govern de l'Estat
- c) Actuacions davant el Tribunal Constitucional

VII. ALTRES ACTIVITATS I RÈGIM INTERIOR

- a) Altres activitats del Parlament
- b) Règim interior del Parlament

VIII. ÍNDEX ANALÍTIC

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

carrer núm.

telèfon població

districte postal

desitja subscriure's al { ☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
☐ { BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA
(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia de de

fins al dia 31 de desembre de 198

Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198 envia

per núm. la quantitat de pessetes

(gir/sec al portador)

....., de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona